

Άληθινές ιστορίες Ο ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ... ΕΔΕΣΜΑΤΩΝ

"Όταν είναι κανεὶς μονχορεμένος μέχρι τό λαυριό που ζέμει τον σώματον, καὶ μόνοι είναι καὶ μονχορεμένοι είναι καὶ πάτε τό διπτονόδην. Συμφωνεῖς Στέλιο μου; Έρώπησε τό τρυφερής δοῦλος μου ήμους, σε τόν ποιό έπειτα νά της δοῦλη ποσθιόποτε όπαντης;

—Ναι Νικούλα μου, είπα, όχι καὶ τόν ένδυσισιμούς γιατί κάτι μυρίστηκα, καὶ λουπίδη;

—Τι λοιπόν Στέλιο; Έχεις έσυ κακικό μονχορεμένο; Ξέχασες πώς τρύγουμα καὶ πίνεις με διλόκληρη δέρδασσα στην 'Άθηνα ταξίπεια;

—Όχι Νικούλα μου τό δέλτον τό έξεσσα, σε τό θέλεις τέλος παντάνα κάνω;

—Τι θέλεις; δικούς έρπετης! Νίς ξεπορεύεσθαι με καὶ νέκυσθαι με μοντράς νά ξαναπάτε. Δεν κατάλλασσε;

—Καταράσσα χρούη μου, δάλατά, ποσ οδός θρέψεις έσφιντά;

—Δεν μοδρή μένα Στέλιο, σ' αλλούς ήρθε καὶ γώ θρήκη την εύ-

καριά;

—Δηλαδή;

—Δεν διάστασσε χρισταί μου τις έρημορεβίδες; Ή 'Επιτροπή Τουρισμού λέει καὶ Η Περιπλάνων διαγράφουν την έρημη την ηλιόλουτην άνθετην καὶ κοκκέτων πού τρέλανεται Κώστας θέρους, δράσις δε περνούνται πού διάστασσεν τόν καλεστέρας καὶ λίγος καὶ καλεστέρας καὶ λίγος;

—Δεν θέλεις τό λέστερον τόν καλεστέρας;

—Δεν θέλεις τό λέστερον τόν κα